

ԴՐՕՇԱՐՇԱԽ

Դրօշարշաւի փայտի՛կն է, պիտի յամձմեա գայն գաւկիդ,
Հեւժոտ վագէէն ետք յոգմած, այս սերունդէն՝ յաջորդին,
Եթէ պիտի պահպանուի չաքչարեալ ա՛զգոյ յաւիտեան:
Փայտակերպ ձողն ոսկեճոյլ, խորհուրդ մըն է սրբազան:

Իսկ ա՛մ որ ձողն այդ ոսկի, կը փոխանցէ յաջորդին,
Յաջորդներուն, լրջութեա՛մբ, գութգութալո՛վ, դողալո՛վ,
Կը կատարէ լիովին ազգային պա՛րտքը իրեն:
Զողիկը այդ կը կըրէ խորհո՛ւրդը խո՛ր մեր ազգին,

Փառքը լեզւին, մըշակո՛յթ, աւանդութի՛ւն ու հէ՛քեա՛թ,
Մեր պատմութի՛ւնը դժուար, գեղեցկութեամբ գգըլի՛չ,
Եւ գիծերո՛վը յռո՛ւ. բայց որ մե՛րն է, մի՛միայն,
Իմաստութի՛ւնը ինչպէս՝ ջիղե՛րը հին՝ անխորտա՛կ,

Մե՛րն են, եւ յոյժ քացառիկ, ու դեռ այնքա՛ն սրտագրաւ:
Իր տրամութեան մէջ խորունկ, ուրախութեան մէջ թեթեւ,
Արդ ամէ՛ն հայ, ամէն տե՛ղ, պէտք է ըսել կարեմալ՝
«Նորէ՛ն, նորէ՛ն Աստուած իմ, նորէ՛ն զիս հա՛յ ըստեղծէ՛»:

ԱՆԵԼ